

Skrivet av Sofia Landström
2011-03-22 kl. 00:00

Familjer är hemligheter som bara en kamera kan fånga

Aida Chehrehgosha
Till mamma, pappa och mina två bröder
Galleri Format
Pågår fram till 3 april 2011

Utställningen med Aida Chehrehgosha ingår i årets upplaga av Fotografi i Fokus. Biennalen äger nu rum för femte gången och har lagt krutet på fotografikonsten. I detta arrangemang medverkar institutioner, gallerier, yrkesfotografer, konstnärer, studieförbund, universitet, högskolor, skolor samt ideella föreningar. Tidigare år har arrangemanget främst berört Malmö och Lund men det geografiska omfånget har vidgats och etablerat sig regionalt i hela Skåne.

Aida Chehrehgosha har studerat på Konstfack och är nu specialstudent på Kungliga konsthögskolan. Sedan hon fotograferade sin familj för första gången, för cirka sex år sedan, har hon försökt bli vän med känslorna det framkallar. I utställningen "Till mamma, pappa och mina två bröder", som för första gången ställs ut i sin helhet, reflekteras den misshandel och rädsla som tyngde stora delar av uppväxten i Chehrehgoshas hem. Fadern misshandlade modern både fysiskt och psykiskt under många år, både framför barnen och när de inte såg. Modern i sin tur tog ut detta på sina barn. Aida Chehrehgosha visar i sina foton hårda och sanna porträtt av människor hon känner en stor avsky för, två människor som skulle skydda henne men gjorde henne ont. En ilska och ett hat som blir betydligt mer komplicerad då den är riktad mot föräldrar, personer hon innerst inne älskar.

Dessa motpoler syns tydligt i utställningen. På ena väggen ligger föräldrarna döda på marken, de ligger på platser där de är svårfunna och hjälplösa, på industriområden och i vattenbryn. De är porträtterade som hemligheter i likhet med de hemligheter som gömmer sig i en dysfunktionell familj. Det finns där men ingen runtom ser. Det onda existerar men omvärlden är ovetandes om vad som egentligen händer. På samma sätt ligger fadern på det övergivna industriområdet och modern ensam ute i skogen, döda. De är döda hemligheter som omvärlden inte ser.

På andra väggen hänger motsatsen. Där står de i närbild, porträtterade levande på nära håll, en och en. Den ena står i en kaninmössa och den andra i en vargmask. En fullkomlig kontrast till döden. Det häpnadsväckande och spännande är att rollerna är ombytta. Modern är vargen och fadern är kaninen. Plötsligt tillåts hon vara den farliga, den starka och ha överläget medan han är den jagade, den utsatte och den hjälplöse i förhållandet till henne. Maskerna blir ironiska och lättsamma i jämförelse med den motsatta sidans död och allvar. Kanske har Aida Chehrehgosha låtit djurmaskerna förenkla blicken gentemot sina föräldrar, att se på människor som skadat och sårat blir lättare genom en lins och en mask.

Nej, fotografierna skildrar ingen kärlekshistoria. Här utmanas hatet, det ironiska och kärleken

Skrivet av Sofia Landström
2011-03-22 kl. 00:00

på samma gång. Det är en ambivalens som är svår att ta på, å ena sidan finns det inget tvivel om den ilska som existerar i familjen, samtidigt måste det finnas en kärlek i denna dysfunktionella familj som faktiskt fått föräldrarna att ställa upp på att lägga sig döda framför kameran och att förlöjligas med kaninöron. Även betraktaren hamnar i en kluven sits, ska jag älska eller ska jag hata? Är detta det onda eller är detta det goda? Oavsett vilket så är fotografiet ärligt och starkt, jag går ut och undrar vad som hände sedan, vem lämnade vem och vem var egentligen den utsatta, kaninen eller vargen? Att man får tillfälle att ställa sig de frågorna är ett mycket bra betyg.

Sofia Landström